

„Saa hedder du Olga, ikke sandt? ... Nej, vent lidt, det er Hedvig! ... Du skal ikke være bange for mig. Jeg er bare saa glad for, at jeg endelig engang faar dig at se! ... Men kom, Meta! Lad os sætte os! Jeg har jo hundrede Ting at spørge om.“

Jytte bøjede sig frem over Marmorbordet og betragtede Veninden med stadig lige frisk Forbavselse. Var denne frimodigt smilende Matrone virkelig Meta Haagen-sen, den gamle Skolekammerat fra „Institutet“, Klassens Fuks, Meta Mæ-hæ, hvem de allesammen havde beklaget for hendes grimme Munds Skyld? Hvordan var det dog gaaet til? Ja, Munden var unægtelig den samme grovt skaarne Spalte. Og dog saae hun jo næsten smuk ud!

„Bliv ikke vred, Meta ... men jeg har aldrig kunnet huske dit Konenavn. Hvad er det, du hedder nu?“

„Gaardbo.“

„Gaardbo? Vent lidt! Saadan hed jo ogsaa Præsten, som var her.“

„Ja, han er min Svoger. Det var især for at komme til at bo i Nærheden af ham, at min Mand søgte Embedet her. De to Brødre har altid daarligt kunnet undvære hinanden. De er Tvillinger, og nu havde de saa længe været skilte.“

„Nej tænkt! Er det sandt! Saa ligner din Mand vel Præsten?“

„Nej, det gør han i Grunden ikke. Men nu kan du selv se ad. Han lovede at hente mig.“

De sad en Tid og talte om fælles Bekendte; men Jyttes Opmærksomhed gled efterhaanden bort. Hun var